

Sygn. akt II W 152/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lutego 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant Wioletta Fabińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5.5.2015 r., 15.6.2015 r., 25.8.2015 r., 26.10.2015 r., 8.12.2015 r., 2.2.2016 r.

z wniosku o ukaranie Komendy Miejskiej Policji w G.

sprawy

A. C.

c. P. i I. z domu Z., urodz. (...) w G., PESEL (...) zam. (...)-(...) G. ul. (...)

obwinionej o to, że:

w okresie od czerwca 2013 r. do 20.10.2014 r. w G. przy ul. (...), krzykami, hałasami, bardzo głośnym odtwarzaniem muzyki i pukaniem w ścianę, zakłócała spokój i spoczynek nocny J. D., **tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 kw**

orzekł

1. Obwinioną **A. C.** uznaje za winną tego, że w okresie od czerwca 2013 r. do 20 października 2014 r. w G. przy ul. (...) krzykami, hałasami i odtwarzaniem muzyki zakłócała spokój i spoczynek nocny J. D., tj. wykroczenia z art. 51 § 1 kw i za to, na podstawie art. 51 § 1 kw wymierza jej karę 100,- (sto) złotych grzywny.

2. Zwalnia obwinioną od obowiązku uiszczenia opłaty, zwalnia obwinioną od obowiązku uiszczenia wydatków postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. D. zamieszkuje w G. przy ulicy (...). Od czerwca 2013 r. jej bezpośrednim sąsiadem przez ścianę została A. C.. Wymienione mieszkania graniczą ze sobą przez trzy ściany.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 14v.)

Od czerwca 2013 r. do 20 października 2014 r. w mieszkaniu A. C. były często organizowane spotkania towarzyskie, które zaczynały się od 22-iej i trwały do około godziny 2-giej, czy 3-ciej w nocy.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 14v.)

W wyniku tych spotkań w mieszkaniu J. D. było słyhać krzyki, hałasy, muzykę.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 14v.)

W 2014 r. J. D. w rozmowie z A. C. poprosiła ją, aby spotkania towarzyskie kończyły się około godziny 23-ej. Rozmowa poskutkowała przez tydzień czasu, a później znowu z mieszkania A. C. dochodziły wymienione wcześniej dźwięki.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 14v.)

J. D. zaczęła brać środki nasenne.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 14v.)

J. D. próbowała jeszcze kilkukrotnie rozmawiać z A. C. na temat hałasów dochodzących z jej mieszkania, ale bezskutecznie.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 14v.-15)

K. J. D. wezwała funkcjonariuszy policji na interwencję w związku z hałasami dochodzącymi z mieszkania A. C..

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 15)

W dniu 31 stycznia 2014 r. o godzinie 23:39 zięć J. D. wezwał funkcjonariuszy policji z uwagi na hałasy dochodzące z mieszkania A. C.. Przybyli na interwencję funkcjonariusze policji stwierdzili zakłócanie ciszy, co stało się przyczyną udzielenia A. C. pouczenia.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 68v.), zeznania świadka Ł. K. (k. 129), pismo K. w/m (k. 81)

W dniu 16 września 2014 r. w związku z tymi hałasami J. D., wraz z innymi mieszkańcami, wystosowała pismo do Spółdzielni Mieszkaniowej w G.

dowód: zeznania świadka J. D. (k. 15), kopia skargi (k. 8)

Obwiniona **A. C.** w toku postępowania nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego i złożyła w tym zakresie wyjaśnienia (k. 21-22, k. 54). Obwiniona twierdziła, że jest nękana przez pokrzywdzoną, która zawiadamia policję oraz spółdzielnię mieszkaniową. Obwiniona podała, że nie zakłóca ciszy nocnej, bo ma w mieszkaniu wygłuszone ściany, drzwi dźwiękoszczelne, a na ścianie graniczącej z mieszkaniem pokrzywdzonej ma ustawioną szafę. W ocenie Sądu przytoczone wyjaśnienia obwinionej nie zasługiwały na uwzględnienie. Wsparciem dla wiarygodności wyjaśnień obwinionej nie mogły być zeznania świadka **P. K.** (k. 69-69v.), gdyż zna on obwinioną od stycznia 2015 r., a więc później niż czasokres wskazany we wniosku o ukaranie. Za wspierające wyjaśnienia obwinionej nie można uznać zeznań świadka **B. S.** (k. 117-118), gdyż nie był on bezpośrednim obserwatorem przebiegu zdarzeń w mieszkaniu obwinionej. Podobnie za wiarygodnością wyjaśnień obwinionej nie mogły przemawiać zeznania świadka **I. C.** (k. 70), gdyż nie była ona bezpośrednim obserwatorem zdarzeń, swą wiedzę na ich temat czerpiąc od obwinionej. Podobnie za wiarygodnością wyjaśnień obwinionej nie mogły przemawiać zeznania świadka **M. M. (1)** (k. 129-130), gdyż nie była ona bezpośrednim obserwatorem zdarzeń, swą wiedzę na ich temat czerpiąc od obwinionej, mieszka na innym piętrze tego samego budynku niż pokrzywdzona i obwiniona, a nadto jest znajomą obwinionej, z której spotyka się czasami na kawie. Wyjaśnienia obwinionej znajdowały natomiast wsparcie w zeznaniach świadka **A. Z. (1)** (k. 70), świadka **A. Z. (2)** (k. 70v.-71), świadka **N. G.** (k. 118), a także świadka **D. K.** (k. 141v.-142), którzy zaprzeczyli, aby z mieszkania obwinionej dochodziły hałasy zakłócające spokój i spoczynek nocny. Zdaniem Sądu do oceny zeznań tych świadków należało jednak podchodzić z dużą ostrożnością, gdyż byli oni jej znajomymi, a nadto uczestnikami spotkań towarzyskich w jej mieszkaniu. Z tych względów mieli oni zatem interes faktyczny, a może i prawny, aby w swych zeznaniach wspierać obwinioną.

Wyjaśnienia obwinionej, a także zeznania świadków **A. Z. (1)**, **A. Z. (2)**, **N. G.** wspierających jej wyjaśnienia, nie zasługiwały na wiarygodność, gdyż były sprzeczne z zeznaniami świadka **J. D.**. Depozycje tego świadka zasługiwały na uwzględnienie, bo były konsekwentne w tym znaczeniu, że zeznania tego świadka złożone w toku postępowania sądowego (k. 68-69) korespondują z jej zeznaniami złożonymi w toku czynności wyjaśniających (k. 14-15). Zeznania tego świadka korespondują z zeznaniami świadka **G. Z.** (k. 94-95) oraz świadka **C. M.** (k. 95-95v.), które zgodnie zeznały, iż od kiedy wprowadziła się obwiniona, to w kamienicy jest hałas po godzinie 22-giej. Wbrew twierdzeniu obwinionej wymienieni świadkowie nie mieli interesu w złożeniu fałszywych zeznań pomawiających ją o zachowanie

opisane we wniosku o ukaranie. Zeznania świadka **J. D.** znajdują również wsparcie w zeznaniach świadka **I. Z.** (k. 95v.-96) co do tego, że we wrześniu 2014 r., znajdując się w mieszkaniu pokrzywdzonej, była bezpośrednim świadkiem, iż z mieszkania obwinionej dochodziły hałasy związane ze spotkaniami towarzyskimi. Zeznania świadka **J. D.** znajdują również wsparcie w zeznaniach świadka **A. R.** (k. 96) co do tego, że we wrześniu 2014 r. była ona jednokrotnie bezpośrednim świadkiem, iż z mieszkania obwinionej dochodziły hałasy związane ze spotkaniami towarzyskimi. Świadek **A. R.** niewątpliwie miała możliwość należytej oceny, czy hałasy dochodzą z mieszkania obwinionej, bo jej mieszkanie znajdowało się bezpośrednio pod mieszkaniem obwinionej. Zeznania pokrzywdzonej znajdowały również wsparcie w zeznaniach świadka **Ł. K.** (k. 129), który przeprowadzał interwencję w mieszkaniu obwinionej w dniu 31 stycznia 2014 r. W zakresie przebiegu tego zdarzenia zeznania tego świadka znajdują wsparcie w notatce urzędowej (k. 105v.), a nie miał on interesu faktycznego, ani interesu prawnego w złożeniu zeznań niekorzystnych dla obwinionej. Sąd dał wiarę treści kopii notatnika, a także innym dokumentom zgromadzonym w niniejszej sprawie albowiem żadna ze stron ani sąd z urzędu nie zakwestionował ich prawdziwości lub autentyczności. Zeznań tego świadka nie podważają zeznania świadka **M. M. (2)** (k. 117v.), gdyż z uwagi na niepamięć nie była ona w stanie odtworzyć przebiegu tej interwencji. Zeznania świadka **J. D.** znajdują wreszcie wsparcie w kopii skargi wysłanej do Spółdzielni Mieszkaniowej we wrześniu 2014 r. (k. 8), jak również informacji z policji o zawiadomieniach składanych z powodu zachowania obwinionej i interwencjach podejmowanych z tej przyczyny (k. 81). W zakresie tych ostatnich należy wskazać, że wiarygodności zeznań świadka nie sprzeciwia się okoliczność, że podała ona w swych zeznaniach, iż wezwała policję na interwencję 3-4 razy (k. 68-69), podczas gdy z informacji uzyskanych z policji wynika, że w okresie od czerwca 2013 r. do października 2014 r. policja była wzywana tylko raz (k. 81). Liczba interwencji policji podana w zeznaniach świadka mogła wszakże odnosić się nie tylko do okresu będącego przedmiotem niniejszego postępowania, ale również późniejszego okresu po październiku 2014 r. Z tego powodu brak zgodności zeznań świadka co do liczby wezwań funkcjonariuszy policji z informacjami uzyskanymi z K. w G. nie podważa wiarygodności zeznań tego świadka.

A. C. została obwiniona o to, że w okresie od czerwca 2013 r. do 20.10.2014 r. w G. przy ulicy (...) krzykami, hałasami, bardzo głośnym odtwarzaniem muzyki i pukaniem w ścianę zakłócała spokój i spoczynek nocny **J. D.**, **tj. o wykroczenie z art. 51 § 1 k.w.**

Obwiniona **A. C.** w toku postępowania nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, ale sąd nie dał wiary tym wyjaśnieniom z przyczyn opisanych powyżej w uzasadnieniu. Na podstawie zeznań świadka **J. D.** należało przyjąć, że obwiniona w okresie od czerwca 2013 r. do 20 października 2014 r. w G. przy ulicy (...) krzykami, hałasami i odtwarzaniem muzyki zakłócała spokój i spoczynek nocny pokrzywdzonej. Zeznania pokrzywdzonej w tej części znajdują potwierdzenie w zeznaniach innych świadków **C. M.**, **G. Z.**, **I. Z.**, **A. R.**, a także funkcjonariusza policji **Ł. K.**. Na podstawie tych dowodów Sąd uznał, że obwiniona popełniła czyn zabroniony określony w art. 51 § 1 k.w. Ustaleniu temu nie sprzeciwiały się wyjaśnienia obwinionej, w których podała ona, że wygłuszyła ona trzy ściany swego mieszkania, a nadto na ścianie graniczącej z mieszkaniem pokrzywdzonej ustawiła szafa. Skoro wszakże z opisanych dowodów wynikało, że z mieszkania obwinionej dochodziły dźwięki zakłócające spokój i spoczynek nocny, to oznacza to, że działania podjęte przez obwinioną nie były skuteczne i nie wyeliminowały zakłócania spokoju i spoczynku nocnego. Ustaleniu, że obwiniona popełniła przypisany jej czyn nie sprzeciwiała się również okoliczność, że hałasy, krzyki, czy głośne odtwarzanie muzyki z mieszkania obwinionej dochodziły w trakcie, gdy odbywały się tam imprezy towarzyskie, których uczestnikiem byli obwiniona oraz jej znajomi. Nie ulega wszakże wątpliwości, że obwiniona była uczestnikiem tych imprez towarzyskich, które odbywały się w jej mieszkaniu i w trakcie których puszczana była muzyka towarzysząca tym spotkaniom.

Wykroczenie określone w art. 51 § 1 k.w. jest zagrożone karą grzywny do 5000 zł, ograniczenia wolności albo karą aresztu. W ramach tego ustawowego zagrożenia w niniejszej sprawie sąd uznał, iż odpowiednią sankcją wobec obwinionej jest wymierzenie kary grzywny w wysokości 100 złotych. Wymierzając wobec obwinionej karę grzywny we wspomnianym wymiarze sąd na niekorzyść obwinionej uwzględnił czasokres, w którym popełniła przypisane jej wykroczenie. Na korzyść obwinionej Sąd potraktował jej młody wiek, a także uprzednią niekaralność za wykroczenia oraz przestępstwa.

Uwzględniając całokształt okoliczności niniejszej sprawy Sąd wymierzył obwinionej za popełnione przez nią wykroczenie karę 100 złotych grzywny. Kara ta spełnia w ocenie Sądu wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 33 § 1 k.w. Przede wszystkim jest ona odpowiednia do stosunkowo nieznacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinioną czynu zabronionego. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza również stopnia winy obwinionej. Należy uznać również, że spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do obwinionej. Czyn, którego popełnienia obwiniona dopuściła się, z uwagi na uprzednią jej niekaralność, może być traktowany w kategoriach incydentu. Dla powstrzymania obwinionej przed popełnieniem innych lub podobnych wykroczeń wystarczające należy zatem uznać wymierzenie kary 100 zł grzywny. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że należy stosować się do reguł współżycia w społeczności lokalnej, a naruszenie tych reguł nie jest bezkarne.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

Mając na względzie, że obwiniona znajduje się na utrzymaniu rodziców (k. 20v.) Sąd zwolnił ją od obowiązku uiszczenia opłaty oraz od obowiązku uiszczenia zryczałtowanych wydatków postępowania, o czym orzeczono jak w punkcie 2-gim sentencji wyroku.